

Ligeledes er både globaliseringen og individualiseringen stærke kræfter, som vil forandre vore perspektiver markant. Globaliseringen af markedet, medierne, våbensalget, narokstrømmene og den kemiske våbenindustri skaber nye magtcentre, hvis økonomiske, videnskæssige og kommunikationsmæssige evner må få os til at revurdere vor opfattelse af begrebet sikkerhed.

Selv verdens stærkeste nationalstater presses til indrømmelser og til at finde nye partnerskaber. Der er ikke råd til at isolere sig, og Danmark har sit ansvar for at bidrage til fornyelsen. Et partnerskab mellem demokratier og dem, som deler værdifællesskabet om respekten for individet og stabiliteten og mod overgreb på de enkelte borgere, må skæbes.

Kofi Annan sagde ved åbningen af FN's generalforsamling om den påstand, at der ikke længere er nogen pagter, som kan bruges til at hindre menneskerettighederne i systematisk at blive krænket, at menneskerettighederne ikke længere systematisk kan trædes under fode. Jeg synes, det var et meget markant og spændende signal og et krav om nytænkning til de lande, som udgør FN's generalforsamling og FN's Sikkerhedsråd, og Danmark yder en flot indsats i forhold til vores størrelse.

Nu har der været talt meget om danskhed her i dag, og derfor synes jeg, at åbningsdebatten mangler ét element.

Fra denne talerstol og fra denne debat skal der sendes en særlig tak til de mange danskere, som på den flotteste måde fremviser vort flag ude omkring. Det er danskere, som sætter deres liv og energi ind på at føre vore ideer ud i livet, og de sætter selv deres daglige magelighed til side. Jeg synes, Folketinget ved denne lejlighed skal benytte lejligheden til at sende dem en stor tak for den indsats, de så flot gør på vore vegne.

Så kan man stille sig spørgsmålet, når vi nu har sikkerhed til debat: Hvad er det så, vi har lært efter Berlinmuren, efter Golfkrigen, efter Bosnien og efter Kosovo? Jo, at Europa må formå at reagere, før konflikter bliver til krige og folkemord, og at vi må opbygge en hurtig reaktionsevne til politisk reaktion, økonomisk reaktion og social reaktion. Derfor er det godt, at også den danske regering har afsat penge til udvikling af denne bedre reaktionsevne, ikke kun militært.

Jeg tror, vi er mange her i Folketinget, der ser frem til DUPI's redegørelse, som bl.a. er bestilt for at behandle sikkerhedspolitikken og det sik-

kerhedspolitiske samarbejde, også mellem USA og Europa, og Danmarks rolle heri. Vi skal huske os selv og andre på, at ledelse har lidt at gøre med magt, men meget mere at gøre med ansvar. At lede ved eksemplets magt er at lede med sine ideer, og det er vel det flotteste. Dette lederskab får vi brug for i det første år i det nye århundrede. Vi må tage ved lære af Balkan og finde ud af at forebygge militær magtanvendelse. Ser vi på Rusland-Tjetjenien-krigen, er den jo et resultat af en mislykket politik lederne i Kreml.

Terrorisme og terrorisme er mange ting. Vi er imod statsterrorisme, vi er imod mafiaterrorisme, vi er imod banditterrorisme, og vi er imod religiøs terrorisme. Vi er nu også nået så langt i OSCE-regi, at vi mener, at indre anliggender ikke kan bruges som skjold eller undskyldning for at dække over at opbygge humanitære katastrofer. Derfor har OSCE's trojka demarcheret, protesteret og sendt sin chairman in office, altså sin generalsekretær, til Moskva. Man har prøvet at forklare i Moskva, at man har en Tjetjenienmission, der står til rådighed. Jeg har også bemærket, at Chris Patten netop har været på besøg i Moskva i dag, men uden held.

Vi og også Rusland må lære, at kultur og traditioner, nationalism og religiøs fanatisme ikke kan bekæmpes med militære midler, men alene ved at give folk udvikling og positiv vækst i deres samfund. Hvis Kaukasuskrisen ikke skal udvikle sig til større katastrofer, må Rusland derfor sadle om, og OSCE står gerne til rådighed, lige så vel som jeg forstår, at også EU gør, som det også er blevet fortalt i Moskva.

Vi skal til november skrive et charter for sikkerhed i det 21. århundrede, hvor vi bør understrege, at nedrustning, demokrati og menneskerettighedskravene bliver de bærende elementer for Europas sikkerhed i årene, der kommer. De første 10 år efter Murens fald var gode, men vi så også uløste konflikter komme frem. Endnu en gang skal Balkan håndteres af vores generation, og Kaukasus skal ligeledes håndteres. Men de seneste 5 år har vi også set en succeshistorie, synes jeg. De baltiske lande og de central- og østeuropæiske lande har reformeret sig i en fart, vi ikke troede mulig; en udvidelse af både EU og NATO har vi set, og vi har set en udvikling af NATO-Rusland-samarbejdet, som jeg synes har været flot.

Vores arbejde må fokusere på vores håb og vores vilje, som ikke bare må ende som illusioner. Det er vores fælles opgave som generation